

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 183/2019
26.02.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Јасмине Васовић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 2. у вези члана 33. Кривичног законика (КЗ), одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Величковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 59/18 од 05.09.2018. године и Апелационог суда у Нишу 12 Кж1 1004/18 од 05.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 26.02.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Драгана Величковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Нишу К 59/18 од 05.09.2018. године и Апелационог суда у Нишу 12 Кж1 1004/18 од 05.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Нишу К 59/18 од 05.09.2018. године, између осталих, окривљени АА, оглашен је кривим због извршења кривичног дела недозвољен прелаз државне границе и кријумчарење људи у саизвршилаштву из члана 350. став 2. у вези члана 33. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 1 (једне) године, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 08.07.2010. године до 09.09.2010. године. Окривљени АА је обавезан да заједно са окривљенима ББ и ВВ, солидарно на име трошкова кривичног поступка, плати Вишем суду у Нишу, износ од 39.138,00 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Такође, окривљени је обавезан и да плати 5.000,00 динара на име судског паушала, у року од 15 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу 12 Кж1 1004/18 од 05.12.2018. године, одбијене су као неосноване: жалба Вишег јавног тужиоца у Нишу, жалба браниоца окривљеног ВВ и жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Вишег суда у Нишу К 59/18 од 05.09.2018. године, је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног АА, адвокат Драган Величковић, у

смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или их укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП, одржао седницу већа на којој је размотрио списе предмета, те је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, а ставом 4. наведеног члана предвиђени су услови под којима окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, а то је учињено таксативним набрајањем повреда закона које могу бити учињене у поступку пред првостепеним и поступку пред апелационим односно другостепеним судом – члан 74, члан 438. став 1. тачка 1) и 4) и тачка 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тачка 1) до 3) и члан 441. став 3. и 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона, подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног АА, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, због које је подношење овог ванредног правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца. Међутим, у образложењу захтева, бранилац не наводи у чему се ова повреда састоји, већ износи сопствену анализу и оцену изведених доказа, другачију од оне коју су дали нижестепени судови у побијаним пресудама, закључујући да у конкретном случају нема ниједног доказа да је окривљени АА извршио кривично дело за које је правноснажно оглашен кривим – чиме указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Међутим, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу цитиране одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољени разлог за подношење захтева за заштиту законитости.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног оценио као недозвољен, и на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић, с.р.

Председник већа-судија
Зоран Таталовић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић